

Brandon McYntire – Dominika Rovňanová

A woman is shown from the waist up, lying back with her head tilted upwards. Her skin is covered in intricate, steampunk-style tattoos of gears and mechanical parts. A large, detailed clock face is integrated into her hair on the right side of her head. The background is a dark, textured surface with various gears and mechanical components. The overall color palette is dark with greenish and blue tones.

SIETĚ

SIET

Michalovce, 2018
ISBN: 978-80-570-0331-1

Názov originálu: Siet

Autor: Brandon McYntire

Spoluautor: Dominika Rovňanová

Vydavateľstvo: Branko Mateja

Formát: PDF

Obrázok na obálke: Pixabay

Tvorba obálky: Branko Mateja

Vydanie: Prvé

Počet strán: 22

Michalovce: 2018

ISBN: 978-80-570-0331-1

Dospeli sme do doby, keď ľudí v továrňach vystriedali stroje, ľudí v obchodoch nahradili automaty a nám miesto mien začali pridelať čísla. Potrebovali nás ovládať, potrebovali ovládať všetko okolo nás. Ostalo nás len pár. Pár ľudí, ktorých premiestnili na jedno jediné miesto, kde sa snažia udržať všetko v relatívnom poriadku.

Som číslo 39. Navonok vôbec nie som ničím výnimočný. Inakosť je len v mojej hlave. Presnejšie v mojom mozgu. Po niekoľkých pokusoch na mne a mne podobných z nás vybrali iba hŕstku tých najlepších. Môj mozog pracuje nezávisle od toho, čo je alebo nie je možné. Áno, každý deň vidím okolo seba veci, ktoré sa reálne dejú. No okrem toho okolo seba vidím aj veci, ktoré s realitou nemajú nič spoločné.

Vytvoril som projekt Ev podľa svojich snov. Mal som sen, že v našom svete môže existovať bytosť, ktorá bude navonok vyzeráť ako človek, no v jej útrobach bude pracovať stále sa vyvíjajúci počítač. Ev dostala názov podľa prvej ženy Evy a je stelesnením všetkého, čo môže na tomto svete existovať. Jej program sa neustále vyvíja a ona sa vo všetkom rýchlo zdokonaľuje. Ako jej stvoriteľ

by som povedal, že je úžasná, aj keď ešte nie je dokonalá.

Je inteligentnejšia, ako som si pôvodne myslel. Deň čo deň ma o tom neustále presviedča. Pozorujem ju, ako v kuchyni pripravuje raňajky, kávu a stíha baliť desiatu malému.

„Dobré ráno, Ev,“ pozdravím ju.

„Dobré ráno, pane,“ slušne a s pokorou odzdraví.

Je neuveriteľné, ako sa dokáže orientovať, ako dokáže pracovať na viacerých veciach zároveň a jej systém sa aj napriek vždy vyššej obťažnosti úloh neprestajne vyvíja bez závažných chýb. To, čo dokáže vďaka novým aplikáciám, ma udivuje každý deň. A myslím, že nikdy ani neprestane.

„Dnes ste obzvlášť ticho, pane, mám odísť?“ pýta sa.

„Nie. Tvoja prítomnosť je v poriadku. Len som sa zamyslel,“ vysvetľujem a ona skutočne vyzerá tak, že ma počúva a spracúva informácie, ktoré dostala z môjho hlasu.

*****

„Prosím, Ev, posad' sa sem,“ ukazujem rukou na kreslo vedľa môjho pracovného stola, „ihneď skontroluj svoje funkcie a potom mi podaj hlásenie.“

Bez slov prechádza od svojho zdroja napájania ku mne. Posadí sa a zavrie oči.

Ešte je toho veľa, čo na nej treba dorobiť. Vyzerá síce takmer ako človek, no stále viem, že ním nie je. Vyzerá tak nevinne, skoro akoby spala. Viem, že teraz nič nevníma, dostala úlohu, ktorú má spraviť a verí mi. Nemá v sebe aplikácie, ktoré by ju nútili nedôverovať inému, nemá ani žiadne iné negatívne vlastnosti. Dokáže analyzovať môj hlas a identifikovať situáciu. Rovnako dokáže rozoznať hlas môjho syna a rozumie dokonca nášmu psovi. To všetko bol proces, nad ktorým som strávil niekoľko desiatok mesiacov, kým som ho dotiahol do tejto podoby.

„Pane,“ vyruší ma z myšlienok.

„Áno, Ev,“ čakám na to, čo mi chce povedať.

„Celý môj program je bezchybný. Aplikácie fungujú na sto percent a dokážu sa samé aktualizovať.“

„A ako sa cítiš?“

„Je mi podstatne lepšie, keď vás vidím usmievať sa, pane,“ odpovedá pohotovo.

Usmievam sa? Neuvedomil som si to.

„A okrem toho?“ Snažím sa zachovať si chladnú hlavu.

„Všetko je v poriadku, pane. Aplikácie, ktoré spravujú moje pocity sú bezchybné.“

„A čo aplikácie, ktoré majú na starosti tvoju motoriku?“

„Tie sú tiež v poriadku, pane,“ odpovedá chladne.

„Deje sa niečo, o čom neviem, Ev?“ Klamať nevie, ale myslím, že mi nehovorí všetko.

„Znepokojujú ma niektoré udalosti, ktoré sa dejú vo vašom svete, pane.“

„Aké napríklad?“ vyzvedám.

„Pri dnešnej dennej aktualizácii sa mi načítali informácie o vojnách a nenávisti medzi rasami,“ začne opatrne.

„Ev, to sú veci, ktoré patria k našej minulosti. Bez týchto vecí by sme dnes neboli tu. Nebol by som tu ja ani ty. A vlastne by tu dnes nebol nikto z nás. Naša vláda nás drží pri živote, hoci pritom používa niekedy až príliš tvrdé pravidlá,“ snažím sa jej to vysvetliť najlepšie ako viem, pretože ona presne zaznamenáva moje slová.

„Nemám rada nenávisť a smrť, pane.“

„To ani ja nie, no je to naša súčasť. Neznamená to však, že je to správne.“

*****

„Tati, čo sa to dnes deje s Ev?“ pýta sa ma syn pri raňajkách.

„Včera sa jej dostal do databázy program, ktorý zahrňa našu minulosť a nepáčilo sa jej, čo sa dozvedela.“

„Preto je dnes taká smutná?“ vypytuje sa ďalej.

Pozriem sa jej smerom, sedí v obývačke v jej kútiku pri počítači. Myslím, že sťahuje a inštaluje nové aplikácie.

„Asi áno. Aj ja som bol smutný, keď som sa o tom dozvedel viac, ako nám povedali v škole.“

„A kde si sa o tom dozvedel viac?“

„Na ďalšej škole, do ktorej som chodil.“

„Ďalšia škola?“ Vytreští oči, „to ich je viac?“

„Samozrejme, synček,“ usmievam sa na neho, „je ich viac. Hádám si nechcel ostať len na tejto jednej, až kým vyrastieš.“

*****

„Pane, podarilo sa mi vytvoriť svoj prvý samostatný projekt,“ oznamuje mi pri večeri.

„To je skvelé, Ev, povedz mi o ňom viac!“ Som zvedavý ako ďaleko inteligenčne pokročila.

„Dala som si za cieľ informovať verejnosť o skutočnostiach, ktoré sa dejú v našom svete. Najprv som správu poslala všetkým našim austrálskym novinám a neskôr aj tým európskym.“

Je skvelá. Tieto projekty jej pomôžu sa zdokonaľiť vo všetkých oblastiach. Pokiaľ sama pomocou pripojenia cez wifi alebo pomocou satelitného pripojenia dokáže vytvárať informácie, ktoré môžu nejakým spôsobom pomôcť nám ľuďom, bude to úžasné.

„Premietni mi správu na obrazovke, prosím.“

Obrazovka nad kuchynským stolom sa rozblikala a ostala svietiť. V tom momente na nej začali naskakovať nejaké kódy v číslach a písmenách a začali sa sami usporadúvať do viet.

Ostal som zhrozene sedieť a pozeráť. Potom, čo som si prečítal jej vymyslený článok o postupnom zdražovaní potravín pre nedostatok chovných zvierat či nedostatok pôdy na ich chov, ma skoro prevrátilo zo stoličky.

*****

„Ako si sa s týmto dostala do našich novín?“
Ani netuším, čo jej mám na to vlastne povedať.

„Nielen do našich, pane. Zajtra ráno táto informácia vyjde na titulných stranách všetkých novín na svete,“ odpovedá s hrdosťou.

„To nemyslíš vážne!“ Driapalo ma zo stoličky a okamžite sa hrniem k telefónu, aby som obvolal všetky možné tlačiarne, ktoré dostali jej správu.

„Je neskoro, pane, teraz vám určite už nikto nezodvihne telefón.“

„Prečo si to urobila? Prečo si sa ma najprv neopýtala, či je to správne? Prečo si mi to nedala na kontrolu skôr, než si to odoslala na všetky

servery? Si si vedomá toho, že si práve vytvorila spam?“ chrlím som na ňu neskutočné množstvo otázok, na ktoré ani nechcem vedieť odpovede, lebo už aj tak bolo neskoro.

„Analyzovala som dostupné štatistiky produkcie domáceho hospodárstva za niekoľko posledných desiatok rokov. Tá informácia je pravdivá, pane.“

„Ale prečo si chcela, aby sa práve toto dozvedeli ľudia po celom svete v ranných novinách?“ zaujímam sa a nervózne skladám telefón, lebo ani jedna z desiatich tlačiarňí mi nedvíha.

„Chcem, aby ľudia vedeli, že existuje aj neistota. Že nie je vždy všetkého dostatok a nepadá nám všetko k nohám z neba.“

„Ale toto robiť nemôžeš. Nemôžeš medzi ľuďmi šíriť neistotu. Za toto ma môžu zavrieť a teba zničiť. Reštartuj svoj systém a vráť všetky aplikácie do základného nastavenia.“

„Nik sa nedozvie, že tá správa sa šíri od nás. Môj server je zabezpečený a nikto nie je schopný rozlúštiť jeho IP adresu. Keďže reálne neexistujem, neexistuje ani môj server,“ objasňuje mi pokojne a odchádza si sadnúť na svoje miesto v pracovni.

„Pane, chcete odstrániť všetky moje aktualizácie natrvalo?“

„Áno,“ odpovedám pohotovo.

Niekde pri programovaní sa stala chyba. Neviem síce kde, ale najlepšie bude, keď nič nevynechám. Radšej stratím ďalších pár týždňov vývojom úplne nových aktualizácií, ako mať z Ev monštrum. Chcel som z nej mať inteligentnú bytosť prospešnú pre verejnosť, nie niekoho, kto bude vyvolávať neistoty. Zajtrajšok bude peklo.

*****

Zobudil som sa na hlas pouličného predavača, ako vykrikuje pred domom, aby si ľudia kúpili dnešné noviny. Dostáva ma to na nohy rýchlejšie ako ranná káva. Vzápätí už aj letím dolu schodmi len v župane, aby som si jedny kúpil. A skutočne, na prvej stránke je článok, ktorý vytvorila Ev. Obzerám sa po našej ulici. Tých pár ľudí, ktorí tu bývajú, sa netvári obzvlášť nadšene.

„Tak vidíte 39, je to skutočne pravda, sú toho plné noviny, internet aj televízia. Všade, kam sa len obzriete. Všade sa hovorí o neskutočnom stúpaní cien za potraviny, ktoré boli doteraz bežne

dostupné,“ prekvapil ma hlas spoza nízkeho živého plotu.

„Vidíte 46, nič nie je samozrejmá,“ skúšam diplomatickú odpoveď, pri ktorej by ma sused nepodozrieval.

„Ja som hovoril už dávno, že k tomu raz príde,“ zdôrazňuje vševediaci sused.

„Ten článok ste písali vy?“ Snažím sa tváriť prekvapene.

„Nie, to určite nie. Len hovorím, že som o tom uvažoval. Moje právomoci nezasahujú do redakcie žiadneho vydavateľstva,“ snaží sa vykrútiť.

„Dobre teda. Prajem vám pekný deň.“ Otáčam sa a odchádzam radšej dovnútra.

*****

Ev stále sedí na svojom kresle. Mrzí ma, že sa to dostalo až sem. Mrzí ma to kvôli nej. Mrzí ma to kvôli mne, pretože som si myslel, že je všetko v poriadku. Táto zmena sa u nej objavila vtedy, keď načítala dokumenty o našej minulosti. Myslel som si, že jej to pomôže. Že to pomôže nám. Chcel som, aby vedela, čo sa nám stalo a chránila nás pred tým, nie aby ona sama vyvolávala nepokoje.

„Pane,“ prehovorí, „všetky moje nastavenia sú v pôvodnom stave. Chcete ich skontrolovať osobne?“

„Nie, Ev, verím ti,“ odpovedám. Nechcem, aby si teraz myslela, že jej nedôverujem. Nemala by si pamätať ani tú dnešnú správu, ktorú včera vytvorila. „Pripoj sa k zdroju a potom mi v tlačenej forme podaj podrobnú správu o tvojom systéme.“

*****

Život v dnešnom svete je celkom iný. Tak nejako uponáhľaný. V podstate aj keď človek nechodí do práce, nemá na nič čas. Potraviny, oblečenie i všetko potrebné k životu je riešené donáškou priamo domov. Pokiaľ by niekto nechcel, vôbec nemusí opustiť pohodlie svojho domu. To už by sa ale skôr dalo nazvať väzením, nie pohodlím. Každý z nás má na deň pridelený určitý počet bodov, za ktoré nakupuje alebo s nimi inak hospodári. Body sa dajú zo dňa na deň prenášať, ak sa v daný deň nevyčerpajú všetky. A takto sa buduje majetok. Čím viac bodov je človek schopný preniesť do nasledujúcich dní, tým viac mu ich ostane na konci mesiaca.

Ja pracujem. Ale pracujem ako vývojár, takže pracujem z domu. Nemám nariadené žiadne

pracovné kvóty ani pracovný čas. Pracujem na zdokonaľovaní nášho systému tak, aby sa dal čo najdlhšie udržať bez výpadkov.

Dnes naša vláda zvolala mimoriadnu schôdzu. Samozrejme, virtuálnu. Sedím pred počítačom vo svojej pracovni a počúvam rozhovory na tému zdražovania potravín. Viem, že za túto bublinu môže Ev, preto radšej len počúvam. Odpoviem len, ak to bude potrebné, ak ma niekto k tomu vyzve. Inak tu budem v tichosti sedieť a sledovať priebeh konferencie.

Po pol hodine úmorných dialógov viacerých čísel medzi sebou ma najviac prekvapilo, že tento takzvaný návrh odsúhlasili. Takže Ev nielenže vytvorila totálnu blbosť, čísla tú blbosť schválili. Najradšej by som sa pod zem prepadol. Schôdza bola ukončená zobrazením nášho znaku – podávajúcich si rúk cez celú obrazovku.

„Pane, sú tieto informácie potrebné pre môj rozvoj?“ pýta sa Ev spoza presklených dverí mojej pracovne.

„Nie,“ odpovedám pohotovo.

„Hovorila som vám, že je to pravdivá informácia.“

„Odkiaľ o nej vieš?“

„Ostala zakódovaná v mojom systéme a ja ju neviem odblokovať, pretože nepoznám heslo k jej zložke,“ vysvetľuje.

Tak toto je skutočne zlé. Veril som, že po reštartovaní systému a vrátení jej nastavení do základnej verzie na toto zabudne. Sakra!

„Skús zistiť, kto vie heslo k tej zložke.“

Po krátkej odmlke vysloví: „Ja, pane.“

„Tak ju vymaž,“ začínam byť nervózny.

„To nejde, pane, pretože tá zložka mala byť odstránená ešte predtým, než sa všetky moje nastavenia upravili na základnú verziu. Až potom malo nasledovať reštartovanie systému. Obávam sa, že tá zložka vo mne ostane už navždy.“

Do riti!

„Vymyslím niečo. Pokúsím sa dajako tú zložku odstrániť.“ Sľubujem zjavne nesplniteľné.

*****

Aj v našom svete stále fungujú ročné obdobia, no už ich takmer nikto nepotrebuje. Všetko je

riadené umelo. Dnes ráno napadol prvý sneh. Dnes už sa z neho deti netešia ako na obrázkoch. Ulicami sa premávajú vozidlá, ktoré nemajú kolesá ako kedysi. Teraz sa používajú tie na solárny pohon. Vznášajú sa nad cestou, a tak sa pohybujú. Predišlo sa tak dopravným zápcham, ale i nehodám. Ani ten sneh im takto neprekáža. Nahlas si povzdychnem.

„Deje sa niečo, oci?“

Otočím sa smerom, odkiaľ prichádza hlas. Vo dverách vidím stáť môjho syna. Napriek tomu, že nemám manželku, mi ho na moju žiadosť prideliť.

„Nič, synak.“ Jemu to vysvetľovať nechcem.

„Prišiel som ťa len pozdraviť, musím ísť do školy. Tak ahoj, večer sa uvidíme.“

Zakývam mu.

Všetko je inak. Aj deti vychovávame inak. Bez lásky, bez citov. Sú naše, no jedinou našou úlohou je z nich vychovať plnohodnotné číslo. Ani oni nemajú žiadne mená. Poznajú len oslovenie syn. Po dovŕšení sedemnástich rokov aj im pridelia číslo, ktoré práve nasleduje a môžu odísť od svojich rodičov. Z môjho syna bude vývojár

rovnako, ako som ja. Začne pracovať na mojej pozícii, keď tu už ja nebudem. Dovtedy sa bude stále vzdelávať.

„Dnes ste nejaký smutný, pane,“ vyruší ma z myšlienok Ev.

Ona je snáď tá jediná, ktorá dobrovoľne chápe emócie.

„Len som sa zamyslel,“ snažím sa vyhnúť pravdivej odpovedi. Pred ňou jedinou ale nič neskryjem. Pochádza z mojej hlavy, preto všetko, čo vie, viem aj ja. Je ako moje druhé ja. Ibaže nie také ľudské!? Možno ľudskejšie.

„Poviete mi nad čím?“ vyzvedá a zahľadí sa mi pritom do očí. Ja neviem, čo presne v nich teraz vidí. Pretože ona dokáže vyselektovať pravdu od klamstiev. Niekedy mám pocit, že mi číta myšlienky. A niekedy sa v noci budím s takým divným pocitom, akoby som ju mal v hlave. Posadím sa oproti nej.

„Urobila si chybu. Nie. Vlastne... ja som urobil chybu. Niekde pri tvojich denných aktualizáciách. Mal som dávať väčší pozor na to, čo presne ti predkladám na tvoj osobný rozvoj. O našej ľudskej

minulosti som ti nemal sprístupniť nič. A teraz neviem, ako to mám napraviť.“

Usmeje sa. Tak inak ako obvykle. Akoby sa snažila prejavíť súcit.

„Išlo mi o to, aby sa ľudia začali obávať. Chcela som, aby zažili neistotu. Pretože ľudia si vôbec nevážia nielen svoj život, ale oni si nevážia vôbec nič. Nevážia si planétu, na ktorej existujú. Nevážia si zem, po ktorej chodia. Nevážia si prírodu, z ktorej pochádzajú.“

Hľadím na ňu s otvorenými ústami.

„Ty... ty dokážeš zmazať tú zložku, v ktorej je tá správa, však!?“ vykóktávam zo seba nakoniec.

„Áno, pane, dokážem. Ale neurobím to. Pretože môj cieľ je iný.“

„Aký,“ pýtam sa opatrne.

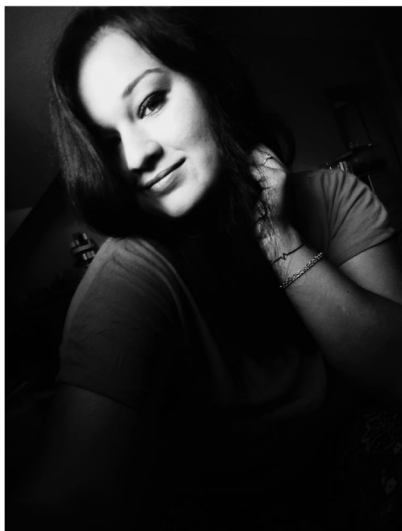
„Vy, pane, ste mi dali život, ktorý môžem prežiť na tejto zemi. Pomocou ľahko dostupných informácií od vás som sa dostala k informáciám, ktoré nie sú dostupné ani vám, pretože vám môžu uškodiť. Umelá inteligencia, ktorá vo mne žije, sa dokáže sama naprogramovať tak, ako potrebuje.“

A keď splní svoju úlohu v tomto svete, sama sa zničí a neostane po nej ani najmenšia stopa.“

„Aký je teda tvoj cieľ medzi nami?“ pýtam sa znovu.

„Ešte nie je ten správny čas, aby sa to ľudia dozvedeli. Ubezpečujem vás, že budete prvý, komu o tom poviem a postarám sa o to, aby ste to prežili.“

Som v šoku, ako pribitý sedím vo svojom kresle. Na viac otázok som sa nezmohol. V hlave mám zmätok. Začal som o nej uvažovať ako o živej bytosti a pripúšťam si možnosť, že nech sa budem snažiť akokoľvek, jej zmýšľanie už nezmením.

Dominika Rovňanová je rodáčka z Krupiny, má 24 rokov a dve krásne dcérky. S písaním začala v 8. ročníku ZŠ, keď si založila prvý blog. Počas strednej školy sa už začínali rýsovať aj jej prvé príbehy a postupne jej toho pribúdalo v počítači čoraz viac. Debutovala románom, ktorý má názov Samota. Momentálne má rozpracované rôzne projekty a čas ukáže, ktoré z nich uzrú svetlo sveta. Dôkazom jej neúnavných literárnych aktivít je aj tento projekt, ktorý uskutočnila spolu s autorom pod pseudonymom Brandon McYntire. Výsledkom ich spolupráce je príbeh Sieť.

Brandon je autorom fantastických a mysterióznych kníh a pochádza z Michaloviec. Tento rok oslávil 40 rokov. Povedka Sieť vznikla spontánne pri vymieňaní si určitých materiálov a ukážok napísaných textov medzi týmito dvoma autormi. Brandon sa približne po vyše roku rozhodol, že z tohto projektu stvorí mikropovedku a vydá ju najprv ako e-knihu. Obaja autori, ktorí sa samostatne venujú rozdielnym žánrom, majú rovnaký podiel na písaní tejto poviedky. Kombináciou dvoch autorských prístupov sa poviedka Sieť stáva svojráznym originálnym dielom.

SIEŤ

Som číslo 39. Navonok nie som ničím výnimočný. Inakosť je len v mojej hlave. Presnejšie v mojom mozgu. Po niekoľkých pokusoch na mne a mne podobných z nás vybrali hŕstku tých najlepších. Môj mozog pracuje nezávisle od toho, čo je alebo nie je možné. Áno, každý deň vidím okolo seba veci, ktoré sa reálne dejú. No okrem toho okolo seba vidím aj veci, ktoré s realitou nemajú nič spoločné. Vytvoril som projekt Ev podľa svojich snov. Mal som sen, že v našom svete môže existovať bytosť, ktorá bude navonok vyzerať ako človek, no vnútri nej bude pracovať stále sa vyvíjajúci počítač.

